

ORIOI CASASSAS I SIMÓ

Neix a Sabadell l'1 de setembre de 1923. Estudia el batxillerat a l'Institut-Escola del Parc i a l'Agrupació de Doctors i Llicenciats de Barcelona. L'any 1949 acaba els estudis de medicina a la Universitat de Barcelona. S'especialitza en pediatria a l'Hospital Municipal d'Infecciosos de Barcelona, al costat del professor Josep Maria Sala Ginabreda.

Ha presidit l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears (1978-1982); la Societat Catalana de Pediatria (1974-1976), de la qual és membre d'honor, i la Societat Catalana de Biologia (1979-1981). Ha presidit també el Primer i el Tercer Congrés de Pediatres de Llengua Catalana i el Tretzè Congrés de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana. És membre de la Union Mondiale d'Organisations pour la Sauvegarde de l'Enfance et de l'Adolescence i de l'Association Médicale Internationale pour l'Étude des Conditions de Vie et de Santé. Ha format part del Secretariat de Redacció de la col·lecció «Monografies Mèdiques» i del Comitè Executiu del Congrés de Cultura Catalana. La seva trajectoria professional abasta contribucions a la seva especialitat mèdica i a l'estudi i a la divulgació de la terminologia mèdica en llengua catalana. Entre les seves publicacions, pot destacar-se *L'ensenyament de la pediatria* (1964), *L'educació de la llibertat* (1966), *La pediatria en el suburbi* (1967), *La medicina catalana del segle XX* (1970), *Vocabulari mèdic* (1974), *Funció social de la Medicina: el segle XX, de la il·lusió a l'esperança passant pel no-res* (1976), *La sanitat en temps de la Generalitat* (1977) i *Diccionari enciclopèdic de medicina* (1990).

L'any 1993 ha estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

És membre de l'Institut d'Estudis Catalans des de l'11 de gener de 1985 i ha passat a emèrit l'1 de setembre de 1993.

JOSEP LAPORTE I SALAS

Va néixer a Reus (Baix Camp) el 18 de març de 1922. És casat, té cinc fills i viu a Barcelona. Va cursar els estudis de la llicenciatura de medicina a la Universitat de Barcelona (1939-1945). Posteriorment, s'hi va doctorar i va ser professor adjunt de Farmacologia d'aquesta

Universitat fins al 1967. Entretant va completar la seva formació al Departament de Farmacologia d'Oxford (1962) i a l'Istituto di Ricerche Farmacologiche Mario Negri de Milà (1966). L'any 1967 va obtenir la Càtedra de Farmacologia de la Facultat de Medicina de Cadis, que va ocupar durant dos anys. Va passar a la Càtedra de Farmacologia de la Facultat de Medicina de València i tot seguit (1970) a la de Terapèutica i Farmacologia Clínica de la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona. En aquesta Universitat va ser cap del Departament de Planificació de l'Institut de Ciències de l'Educació, coordinador dels departaments de Ciències Fisiològiques i de Farmacologia i Terapèutica i, finalment, rector, càrrec per al qual va ser elegit l'any 1976 i reelegit el 1978.

Pertany a nombroses societats científiques de diversos països i és membre del consell de redacció de diverses revistes especialitzades. Ha publicat uns tres-cents treballs en forma de llibres o de col·laboracions en obres generals o especials de farmacologia i en nombroses revistes científiques. És membre numerari de la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona. També és patró de la Societat Catalana de Pneumologia i de la Fundació del Museu de la Història de la Medicina de Catalunya.

Ha estat president de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears (1970-1974), càrrec des del qual va promoure la publicació del *Vocabulari mèdic*. També durant la seva gestió al capdavant de la Universitat Autònoma es va interessar especialment per la normalització de l'ús de la llengua catalana.

Des del punt de vista polític, ha participat en els moviments d'oposició al franquisme i en la reunió de l'Assemblea de Catalunya de novembre de 1971. El gener de 1980 va renunciar el càrrec de rector de la Universitat Autònoma de Barcelona per tal de poder-se presentar a les eleccions al Parlament de Catalunya integrat en les llistes de la coalició Convergència i Unió. Va ser elegit diputat i, en formar govern el president de la Generalitat, Jordi Pujol, el va nomenar conseller de Sanitat i Seguretat Social.

En les eleccions al Parlament de Catalunya de l'abril de 1984 es va presentar, ja com a membre de CDC, a les llistes de la circumscripció de Barcelona de la coalició Convergència i Unió —que va resultar guanyadora per majoria absoluta— i en sortí elegit diputat.

El 27 de novembre de 1987 va ser nomenat Aranès Il·lustre, nomenament que fou acordat per unanimitat pel Consell General de la Vall d'Aran.

En la segona legislatura va ser nomenat altra vegada conseller de Sanitat i Seguretat Social de la Generalitat de Catalunya. Durant aquest període va ser elegit vice-president del Consell Interterritorial del Sistema Nacional de la Salut.

A les eleccions al Parlament de Catalunya del maig de 1988 va presentar-se com a cap de llista de Convergència i Unió per la circumscripció de Tarragona, i en sortí elegit diputat. El 5 de juliol de 1988 va ser nomenat conseller d'Ensenyament en la tercera legislatura.

El 23 de setembre de 1988 va rebre el guardó de Fill Il·lustre de Reus, atorgat per aquest Ajuntament.

L'octubre de 1988 va rebre la Medalla d'Argent de la Foundation du Mérite Européen.

És president de la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (CIRIT) des del 21 de novembre de 1988.

L'octubre de 1989 va presidir el congrés Médecine Méditerranée III, organitzat per l'Institut de les Ciències de la Salut de París, que va tenir lloc per primera vegada a Barcelona i que va aplegar nombroses personalitats del més alt nivell mèdic, que representaven tots els països de la Mediterrània.

El desembre de 1990, a l'Assemblea General del Capítol Espanyol del Club de Roma, va ser proposat i nomenat, per unanimitat, membre del Capítol.

L'octubre de 1991 va rebre la Medalla d'Or de la Foundation du Mérite Européen.

En la quarta legislatura (abril 1992) va ser nomenat novament conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Pel Decret del 28 de desembre de 1992, el president de la Generalitat de Catalunya el va nomenar comissionat per a Universitats i Recerca.

El 5 de març de 1993 va ser elegit president de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya.

El 30 d'abril de 1993 va ser rebut en sessió solemne com a membre corresponent de l'Acadèmia Nacional de Medicina de Mèxic.

És membre de l'Institut d'Estudis Catalans des del 17 de febrer de 1985 i ha passat a emèrit el 18 de març de 1992.